

[Justitsministeren]

der dem altså ikke længere, men det vender vi tilbage til.

Det, der for mig er helt centralt, er, at man ikke ved at fastsætte en eller anden form for tidsgrænse uden at ændre på regelsættet fremkalder en situation, hvor de, der mest ihærdigt anvender mulighederne for at søge genoptagelse og for at klage, henvender sig til ombudsmanden osv., dermed også sikrer sig et asylgrundlag og en opholdstilladelse. Det kan ikke være sigtet – jeg kan se, at fru Dorte Bennedsen nikker – så det går jeg ud fra at vi i hvert fald er helt enige om.

Til fru Ebba Strange, der nævnte de 4 ekstra måneder, der var gået, siden jeg fik det brev: De 4 måneder er bl.a. gået med, at ombudsmanden har haft lejlighed til at behandle sagerne, at der har været fornyet nævnshandling, kort sagt, at mulighederne for, at sagerne kan prøves igen, er blevet endevendt, og det er selvfølgelig i den forbindelse, jeg spørger: Kan det være rigtigt, at alene fordi man anvender de klagemuligheder, der er i lovgivningen, har man i sidste ende sikret sig en opholdstilladelse? Det synspunkt har jeg ikke.

Jeg skal ikke forlænge debatten, men blot sige til hr. Arne Melchior, at med hensyn til den udsendelsesproblematik, vi har været inde på nogle gange, må hr. Arne Melchior også læse Justitsministeriets notat, som er afgivet i den sag, hvor vi fastslår, at det ville være noget besynderligt, hvis justitsministeren skulle træffe en fornyet afgørelse i disse sager kort tid efter, at nævnet på nøjagtig det samme retlige og faktuelle grundlag som det, der ville foreligge for justitsministeren, allerede havde truffet en afgørelse.

Fra efteråret 1990 valgte vi netop at sætte ekstra ressourcer ind, da der var opstået en vis pukkelsituation, også fordi det er min klare holdning, at det er god økonomi og en god måde at behandle andre mennesker på, at man sikrer, at den tid, hvor de må være i asylcentre, bliver nedbragt til det absolut minimale ved, at man får hurtigere afgørelser; det er hensigtsmæssigt for alle.

Så igen til spørgsmålet om § 9, stk.2, nr.2. Hr. Arne Melchior sagde, at der må tages både individuelle og humane hensyn. Men det er altså dér, at det skrider lidt ud, for paragrafen sigter netop på de helt individuelle forhold, der kan gøre sig gældende for den enkel-

te, som altså ikke har noget med asylgrundlaget at gøre, men hvor det kan dreje sig om familiemæssige, helbredsmæssige og andre forhold.

Det tror jeg er, hvad jeg vil sige til de spørgsmål, der er stillet.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu har ministeren et par gange fra denne talerstol sagt, at man i 1990 satte ekstra ressourcer ind for at komme den ophobede pukkel til livs, og jeg skulle da være et skarn, hvis jeg mistvivlede ministerens ord. Det er da helt givet fuldstændig korrekt – det har man gjort. Det, jeg vil sætte spørgsmålstegn ved, er, om man har sat nok ekstra ressourcer ind, for af de sager, der er blevet afgjort i 1. instans fra august til december 1991 – de positive sager, som ministeren selv andetsteds har skrevet er de nemmeste – har 13 pct. taget mere end 15 måneder i 1. instans, så det kunne jo være, ministeren skulle overveje at sætte lidt flere ressourcer ind.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er ikke for at få det sidste ord, men jeg synes, ministeren og jeg forstår en ganske bestemt og ret vigtig ting lidt forskelligt, når ministeren taler om at omgøre en afgørelse, der er truffet af 2. instans. Jeg vil give et eksempel, ligesom fru Dorte Bennedsen i formiddags gav et eksempel fra sit erfaringsområde:

Jeg har været ude for som minister for offentlige arbejder, at en generaldirektør i en af etaterne indstillede en bestemt person til afskedigelse efter indstilling fra auditøren. Man var ikke vant til, at ministeren læste den slags ting, men det var der altså så i nogle år én, der gjorde. Jeg kom så i et tilfælde til et andet resultat, og så sagde generaldirektøren til mig, er du da klogere end auditøren? Hvortil jeg sagde: Det håber jeg sandelig ikke for auditøren, men jeg sidder her faktisk med et noget andet mandat. Selvfølgelig skal ministeren og ikke mindst en justitsminister også være lovens vogter, men han sidder – og deri ser jeg den adgang, ministeren har – også med et folkeligt mandat til at inddrage nogle hensyn og nogle omstændigheder, som kan være inden for lo-